

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

MOJA PRAVLJICA

Neli Novak, Patricija Kotnik, 7. B

MOJA
PRÁVNÍČKA

OŠ OLGE MEGLIČ

UVOD

Knjige imajo velik pomen za človeka. Omogočajo nam poglobitev vase, z njimi pridobivamo dodatno izobrazbo, splošno razgledanost, ob njih se lahko razveselimo, mogoče pa tudi spustimo kakšno solzo. Zagotovo je zato prav, da tudi njim posvetimo praznik, dan, ko se spomnimo, zakaj pravzaprav beremo. Take dneve smo imeli na Olgici v mesecu aprilu, ko obeležujemo kar tri posebne dni, ki so namenjene knjigam, avtorjem in bralcem. To so 2. april - mednarodni dan knjig za otroke, 20. april - dan slovenske knjige in 23. april - svetovni dan knjige in avtorskih pravic.

V šolski knjižnici smo pripravili razstavo Andersenovih in drugih pravljic, imeli smo pravljичne urice, ko so učenci brali pravljice drugim učencem, tudi knjižna uganka meseca je bila na temo pravljic.

Posebno doživetje za nas je bilo tudi v Mladinskem oddelku knjižnice Ivana Potrča Ptuj. Tam so se učenci od prvega do petega razreda, skupaj s svojimi učiteljicami in učitelji, zvrstili v večih skupinah. Nam dobro znana in cenjena pravljičarka Liljana Klemenčič nam je pričarala pravljični svet, na svojevrsten način kot zna le ona. Spoznali smo dve novi pravljici, in sicer Kakaduji, katere avtor je Quentin Blake in pravljico Princesa v papirnati vrečki, ki jo je ustvaril Robert Munsch.

Ker so ravno pravljice tiste, po katerih posega največ bralcev, od najmlajšega pa vse do pozne starosti, smo v šolski knjižnici izvedli projekt, katerega namen je bil ustvariti svojo lastno pravljico, ki bo objavljena na šolski spletni strani. Odzvalo se je veliko število mladih ustvarjalcev naše šole, nekaterim pa so pri pisanju pomagali tudi njihovi starši, ki ob takem ustvarjanju negujejo otroka v sebi.

Pravljice, ki so mi jih otroci pridno prinašali, sem zbrala in uredila, grafično jih je oblikoval naš računalniški mojster Peter Majcen. Da je spletna knjiga pravljic še bolj zanimiva, smo jih opremili z likovnimi izdelki naših otrok, ki so nastajali pod mentorstvom učiteljic 1. VIO in likovne pedagoginje Leonide Kralj.

Spletna knjiga, z naslovom **MOJA PRAVLJICA**, je pred vami. Želim vam veliko užitek pri branju in ogledu ilustracij. Vsem mladim literarnim in likovnim ustvarjalcem pa se iskreno zahvaljujem, saj brez vas te bogate pridobitve ne bi bilo.

Knjižničarka Alenka Kandrič

KAZALO

RDEČA KAPICA (Narobe pravljica).....	4
MODRA KAPICA.....	4
ČUDEŽNA ZOBNA ŠČETKA.....	7
PRAVLJIČNA DEŽELA.....	7
ZELENA KAPICA.....	7
OBUTA MAČKA.....	8
SNEGULJČICA (Narobe pravljica).....	10
JANKO IN METKA.....	10
ZLATA KAPICA.....	13
RUMENA KAPICA.....	13
ZLATA KAPICA.....	14
ZELENA KAPICA.....	14
LISJAK IN SEDEM RAČK.....	16
MEDVED IN SEDEM OVČK.....	17
LEPI RAČEK.....	17
BREMENSKI MESTNI MUZIKANTJE.....	17
TRIJE PRAŠIČKI IN VOLK.....	19
ČRNA KAPICA.....	19
TRNJULEC.....	19
MAŠA, TOMAŽEK, NINA, ANA IN OTROŠKE DRŽAVLJANSKE PRAVICE.....	20
DEKLICA Z ŽIVALICAMI.....	21
MARSOVCI OBSTAJAJO.....	22
PRINCESKA SARA.....	24
VOLK IN SEDEM PETELINOV.....	24
DEKLICA Z ZLATIMI SOLZAMI.....	25
ŽABJI KARLJ (Narobe pravljica).....	26
UČENJE S PSOM.....	28
ŠEST KUŽKOV.....	28
PRIDEN PES.....	29
DOBRO SE VRAČA Z DOBRIM, HUDOBNO S HUDOBNIM.....	31
POTOVANJE TREH JEŽKOV.....	31
MOBIDIK.....	31
POJOČI PAPAGAJ.....	32
MIZICA POGRNI SE (Narobe pravljica).....	35
LJUBEZEN NA PRVI POGLED.....	35
DINGO.....	35
VEDNO V SRCU.....	46
PIKAPOLONICA IŠČE SREČO.....	46
KAROLINA.....	49

RDEČA KAPICA (Narobe pravljica)

Nekoč je v bloku v mestu živel Rdeča kapica. Ker je bila sirota, je živel pri teti.

Teta je bila hudobna in je z njo grdo ravnala. Rdeča kapica je bila vsak dan tepena in lačna. Zato je nekega dne sklenila, da bo pobegnila v gozd. Tam je srečala volka, ki je bil zelo prijazen. Postala sta prijatelja.

Nekega dne je volk Rdeči kapici predlagal, naj se preseli v hišo na robu gozda. Toda v tej hiši je živel hudobni lovec. Ko sta Rdeča kapica in volk prispela do hišice, ju je lovec povabil na pojedino. Po obilni pojedini je lovec Rdečo kapico in volka zaklenil v hišo. Morala sta mu kuhati in čistiti. Čez nekaj časa je prišla mimo hiše starka. Volk in Rdeča kapica sta ji povedala, da lovec z njima grdo ravna. Skupaj so se domislili, kako bodo hudobnega lovca pregnali iz hiše. Ponoči so ga zelo prestrašili. Misлил je, da so duhovi, zato je za zmeraj zbežal.

Rdeča kapica, volk in starka so skupaj srečno živeli v hišici.

Vita Lazić, 2. B

MODRA KAPICA

Nekoč je živel deklica, ki je živel z očkom na robu majhnega svetlega gozda. Mamica ji je naredila grdo modro kapico. Deklica ni šla nikamor brez nje, zato so jo klicali Morda kapica.

Nekega dne ji je oče rekel: »Stric Pepek je zbolel. Odnese mu boš rože. Pojdi po gozdnem vrtu in glej, da ne pohodiš rož, ki rastejo tam. Modra kapica je očku pomahala v slovo in z rožami izginila na vrt. Bil je tako deževen dan, da ni videla kot hodi. Še opazila ni, da jo gleda lisica. Na lepem je lisica skočila pred njo. Modra kapica se je ustrašila, lisica pa je jokala. »Kam greš deklica?« je vprašala. Te rože nesem stricu, ki živi na vrtu. Lisica se je nasmejala. »Naberi mu nekaj jagod.« »Gospa lisica, ta misel ni slaba!« je dejala Modra kapica. Medtem, ko je deklica nabirala jagode, je lisica stekla iskat stričev vrt. Našla ga je. Stric je ležal v svoji kolibi. Potrkala je na okno. Stric jo je povabil naprej. Lisica je s svojimi ostrimi kremplji raztrgala strica.

Ko je prišla Modra kapica k stricu, je bila presenečena, kajti stric je bil nekoliko čuden. Vprašala ga je, zakaj ima tako velike kremplje. Lisica ni odgovorila nič, samo planila je v Modro kapico in jo raztrgala. Mimo vrta je prišel krojač, ki je vse to slišal. Hitro je vzel škarje in nit ter oba zašil.

Stric in Modra kapica sta bila zelo vesela, da ju je krojač rešil. Nato je odvedel lisico iz vrta, stric pa si je končno dal rože v vazo.

Vanessa Pungaršek, 2. B

Brina Koštomaj

Anej Podgorelec 5. B

Nika Fridauer, Neja Veit, 5. A

ČUDEŽNA ZOBNA ŠČETKA

Nekoč je živel majhen deček, ki si ni rad umival zobkov.

Ko je nekega večera šel spat, si je zaželel, da bi imel čudežno krtačko, ki bi mu sama umivala zobke. Ko je naslednje jutro stopil v kopalnico, je zobna krtačka nenadoma skočila iz lončka in mu začela umivati zobke.

Navadna krtačka je postala čudežna, deček pa je imel najlepše zobe.

Jure Sluga, 3. B

PRAVLJIČNA DEŽELA

Za devetimi gorami so živala štiri dekleta. To so bile Sneguljčica, Pomladna vila, Poletna vila in Jesenska vila.

Nekega dne so priredili tekmovanje v lepoti. Poletna vila je premagala Sneguljčico. Ta je od jeze Jesensko vilo nagovarjala naj Poletni vili postrizže njene dolge zlate lase, da bo izgubila vso moč. V njenih krasnih, valovitih laseh se je namreč skrivala čudežna moč lepote. Poletna vila se je Jesenski vili zasmilila, zato ji ni postrigla las. S Pomladno vilo sta lase postrigli Sneguljčici sami.

Ko se je Sneguljčica prebudila in se pogledala v ogledalo, je tako zakričala, da je prebudila vso sosesko. Tekla je čez sedem gora in pet gostih gozdov, kjer se je izgubila.

In tako so Poletna, Jesenska in Pomladna vila ostale najlepše do konca svojih dni.

Jakob Prša Rijavec, 3. A

ZELENA KAPICA

Nekoč je živala Zelena kapica. Zelena kapica so ji dali ime zato, ker je vedno nosila zeleno kapo, ki ji jo je dedek podaril za prvi rojstni dan.

Nekega jutra je mama Zeleno kapico poslala k dedku. Zelena kapica je seveda ubogala in odšla. V vreči je nesla veliko čokolado in sok, saj je imel dedek zelo rad čokolado. Ko je Zelena kapica prišla do gozda, jo je opazil volk. Zelena kapica ga ni videla. Volk se je pretihotapil do nje in jo vprašal, kaj ima v vreči. Zelena kapica mu je zelo prijazno povedala, da ima v vreči čokolado in sok. Vprašal jo je še, kam je namenjena. Povedala mu je, da gre k dedku. Tudi volk je bil velik sladkosned in ker je vedel, kje živi dedek, je stekel do njegove hiše in se skrnil pod dedkovo posteljo.

Ko je Zelena kapica prišla k dedku, je volk skočil izpod postelje in zgrabil čokolado. Zelena kapica je dedku dala sok in se mu opravičila, da je ostal brez čokolade, s katero se je zdaj sladkal volk.

Iva Prša Đerić, 2. b

OBUTA MAČKA

Nekoč je živel mlinar, ki je imel tri sinove, svojega osla, svoj grad in mačko. Sinovi so mleli, osel je prevažal sol in raznašal travo, mačka pa je lovila podgane.

Ko je mlinar umrl, je najmlajši dobil grad, najstarejši je dobil mačko, srednji pa osla.

Najstarejši je bil z mačko zadovoljen, mačka je bila vesela. Želela si je, da bi mlinarjev sin nekoč postal kralj. Rekla mu je: »Rada bi imela sandale.« In dobila jih je. Vedela je, da kraljica rada je race, ki jih je bilo lahko uloviti. Poiskala si je vrečo in vanj nasula zrnje ter se napotila k ribniku. Vrečo z zrnjem je postavila k vodi in čakala. Nabralo se je veliko število rac. Nato je mačka stekla, zavila polno vrečo in se z njo napotila na kraljevi grad. Kraljica se je zelo razveselila rac, zato je ukazala, naj mački nasujejo toliko zlata kakor ga lahko nese. In tako je šlo vse dni. Kraljica je dobivala race, mačka pa je nosila domov zlato.

Nekoč se je mačka grela pri ognjišču v kraljevi kurilnici. Nenadoma vstopi kočijaž in reče: »Kraljici in kraljični je dolgčas, zato ju moram peljati do ribnika.«

Ko je mačka to slišala, je stekla domov in svojemu gospodarju rekla, naj se gre z njo kopat v ribnik. Mlinarjev sin je vedel, kaj mačka namerava in se je šel kopat. Ko sta prispela, se je slekel in skočil v vodo. Mačka mu je medtem skrila vsa oblačila.

Komaj je to storila, že se je mimo pripeljala kraljeva kočija. Mačka je začela milo mijavkati: »Joj, prejoj, moj gospod se kopa v ribniku, pa mu je tat vzel vso obleko in zdaj ne more ven. Če bo še malo v vodi, se bo prehladil in umrl.«

Ko je kraljica to slišala, je moral eden od kraljevih služabnikov steči po kraljeva oblačila. Med tem je mačka prišla do velikega žitnega polja, kjer je več kot tisoč ljudi plelo žito. »Ljudje božji, čigavo je to žito?«

»Čarovničino?« so odgovorili.

»Poslušajte, zdaj se bo mimo pripeljala kraljeva kočija. Kraljica vas bo vprašala, čigavo je žito. Vi ji morate odgovoriti, da je grofovo.«

Potem je mačka šla naprej po poti in prišla do velikega travnika, kjer je več kot tisoč ljudi nabiralo rože.

»Ljudje božji, čigave so te rože?«

»Čarovničine.«

»Poslušajte, zdaj se bo mimo pripeljala kraljeva kočija. Ko vas bo kraljica vprašala, čigave so rože, ji morate odgovoriti, da so grofove,« jim je naročila mačka.

Nato je šla naprej in prišla do poseke, kjer so ljudje sadili drevesa.

Mačka jih je vprašala: »Čigava je ta poseka?«

»Čarovničina,« so odgovorili.

Sara Kurnik, 3. A

Tudi njim je obuta mačka naročila, da morajo kraljici, ki se bo zdaj zdaj pripeljala mimo, povedati, da je poseka grofova.

Ko je mačka nadaljevala pot, je končno prispela do čarovničnega gradu. Mačka je vstopila in pred njo je stala čarovnica.

»Spoštovana čarovnica, slišala sem, da se znaš spremeniti v papigo. Čisto nemogoče se mi zdi, da bi se spremenila v slona,« jo je izzivala mačka. A pred njo je že stal čisto pravi slon.

»Kaj pa, če bi se spremenila v kakšno majhno žival, na primer v miš?«

In pred mačko se je znašla majhna miška. Mačka se je pognala za njo in jo v enem skoku ujela in pojedla.

Kmalu je na grad prispela kraljeva kočija. Mačka je kraljici, kraljični in svojemu gospodarju odprla vrata in ju pospremila v grad. Ker sta kraljica in kraljična na poti videle prostrane travnike, polja in gozdove, za katere so ljudje dejali, da so grofovi, sta verjeli, da je tudi gospodar obute mačke grof in da sta pravkar prispeli v njegov grad.

Grof se je kmalu poročil s kraljično. Ko je stara kraljica umrla, je grof postal kralj, obuta mačka pa njegova zvesta služabnica.

Andraž Alič, 2. B

SNEGULJČICA (Narobe pravljica)

Nekoč je živela zlobna kraljica. Imela je čarobno okno, ki ji je vedno povedalo, katera je najlepša v deželi. Vedno ji je okno govorilo, da je najlepša prav ona.

Sneguljčica, ki je živela pri njej, je vedno opravljala najtežja dela v kraljestvu. Ob delu si je zmeraj pela. Slišal jo je žabec in se vanjo zaljubil.

Nekega dne pa je okno povedalo, da je Sneguljčica najlepša v kraljestvu. Kraljica je pobesnela in lovcu naročila, naj Sneguljčico ubije. Ta jo je odpeljal v gozd, vendar je ni mogel ubiti. Naročil ji je, naj za vedno ostane v gozdu. Vse gozdne živali so imele Sneguljčico zelo rade, zato so ji pomagale do votline sredi gozda. Pospravila je votlino, v kateri je živelo osem mišk. Postali so prijatelji.

Ko je zlobna kraljica ponovno vprašala čarobno okno, kdo je najlepši v deželi tej, ji je to odgovorilo, da je še vedno najlepša Sneguljčica, ki živi za devetimi gorami v votlini. Kraljica se je odločila, da sama ubije Sneguljčico. Spremenila se je v staro. Potrkala je na vrata votline in Sneguljčico prosila za vodo. V zahvalo ji je dala banano. Sneguljčica je ugriznila v zastrupljeno banano in umrla. Vse miške so bile zelo žalostne. Kraljico so miške pregnale na veliko skalo, kjer je padla v globok prepad. Sneguljčico so dale v prelepo krsto in jokale. Mimo je prijezdil žabec in videl prelepo Sneguljčico. Poljubil jo je v slovo. Poljub je bil strupen, zato je umrl še on.

Vsi so jokali za žabcem in Sneguljčico.

Nikita Leber, 2. A

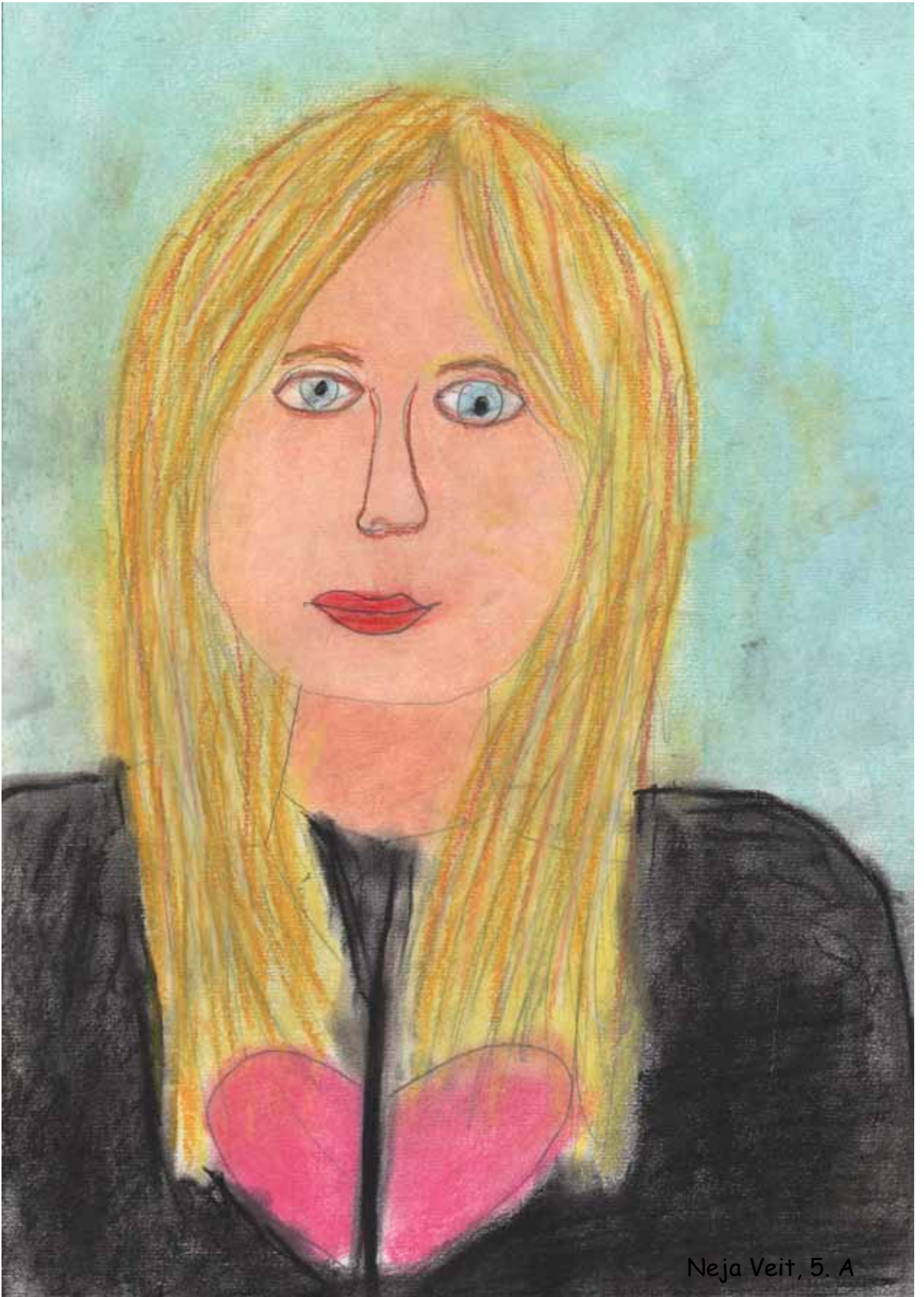
JANKO IN METKA

Nekoč je živel bogat kuhar. Z ženo in dvema otrokoma, Jankom in Metko, je živel v bloku.

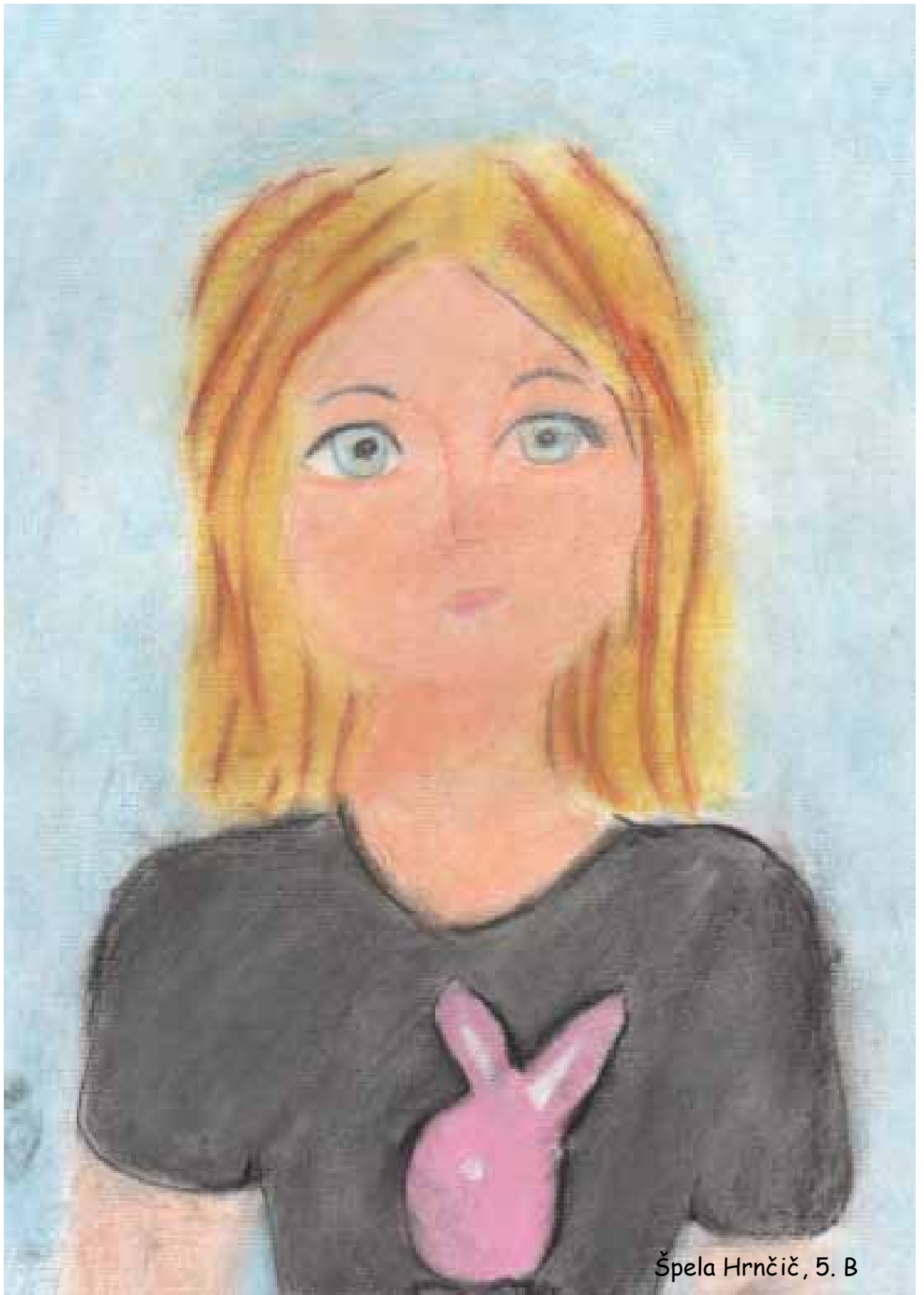
Ker je tako dobro kuhal, sta otroka jedla in jedla in bila vsak dan bolj debela. Zato sta se odločila, da bosta pobegnila. Njun pogovor sta slišala ati in mami. Zgodaj zjutraj sta se odpravila v mesto. Ustavila sta se pred veliko hišo. Mlad, lepi moški ju je povabil noter. Tam je bila telovadnica. Moški jima je dejal, da bosta morala zelo dolgo telovaditi, da bosta shujšala. Otroka sta vsak dan pridno telovadila od jutra do večera. Njuna hrana je bila sestavljena iz veliko sadja in zelenjave. Ko sta otroka shujšala na zdravo težo, je bil čas, da se vrneta domov. Vrnila sta se z veliko znanja o zdravem prehranjevanju in kako je pomembno gibanje. Starša sta se Janka in Metke zelo razveselila. Povedala sta jima, da sta ves čas vedela, kje sta bila, saj sta slišala njun pogovor.

Do konca svojih dni so se odslej vsi zdravo prehranjevali in se veliko gibali.

Jure Majnik, 2. A

Neja Veit, 5. A

Špela Hrnčič, 5. B

ZLATA KAPICA

Nekoč je v hiši živela deklica, ki je nosila zlato pelerino s kapuco, zato so jo klicali Zlata kapica.

Nekega dne ji je dedek naročil: »Zlata kapica, danes boš botrici odnesla jajca, grozdje in jabolčni sok, ampak ne pogovarjaj se z neznanci.«

Šla je po cesti in srečala medveda. Vprašal jo je: »Kam pa kam, Zlata kapica?«

»K botrici nesem dobrote.«

»Kaj če bi tekmovala?«, ji je predlagal medved. »Jaz grem po levi potki, ti pa po desni.«

A medved je odšel po bližnjici in tako prvi prišel do botričine hiše. Potrkal je na vrata in z glasom Zlate kapice poklical botrico. Vstopil je v hišo in požrl botrico ter se oblekel v njena oblačila.

Nato je prispela Zlata Kapica. Prestrašena je vprašala botrico: »Botrica, zakaj imaš tako veliko glavo?«

»Ker dosti razmišljam.«

»Botrica, zakaj imaš tako rdeč nos?«

»Ker me je pičila čebela.«

»Botrica, zakaj imaš tako velike zobe?«

»Da te lažje požrem!« je zavpil medved in Zlato kapico požrl.

Mimo hiše se je sprehajal drvar in slišal glasno smrčanje. Pogledal je skozi vrata in zagledal medveda. Prerezal mu je trebuh, saj je sklepal, da je pojedel Zlato kapico in njeno botrico. V trebuh so mu nasipali pesek. Ko se je zbudil, se ni mogel vstati, padel je po tleh in si zlomil zobe.

Za srečen konec so priredili zabavo.

Tea Bratovščak, 2. A

RUMENA KAPICA

Nekoč je živela deklica, po imenu Rumena Kapica. Živela je v predmestju, v majni okrogli hišici.

Nekega dne je očka poslal Rumeno kapico k prijateljici Rdeči kapici. Dal ji je nahrbtnik, vanj je dal sok, piškote in čokolado. Na ulici je Rumena kapica nenadoma zagledala medveda, ki jo vprašal, kje živi Rdeča kapica. Povedala mu je, da v modrem bloku sredi mesta. Tudi on je bil namreč namenjen k Rdeči kapici. Šla sta skupaj. Ponudil se je, da on nese nahrbtnik. V bloku sta se peljala z dvigalom. Ko sta prispela do prijateljice, ju je bila ta zelo vesela. Dogovorili so se, da vzamejo nahrbtnik z dobrotami in se gredo igrati v park.

Tam so se igrali, veselili in sladkali. Imeli so se zelo lepo.

Aleks Bratušek, 2. A

ZLATA KAPICA

Zivel je oče s svojo hčerko, ki ji je bilo ime Zlata kapica. Nekega lepega dne ji je oče rekel, naj gre k dedku v Ameriko.

Oče je dal Zlati kapici vodo, malinovo pito in kolačke. Na poti v Ameriko je srečala medveda.

»K dedku v Ameriko grem,« mu je dejala.

»Zlata kapica, ali mu ne bi nabrala še teh tulipanov?« jo je vprašal medved. Zlata kapica je odšla nabirat tulipane. Medved pa je odšel k dedku. Prišel je do njegove hiše. Stopil je do vrat.

»Pozdravljen dedek!« je rekel medved.

Dedek pa je odvrnil: »Kar naprej, Zlata kapica!

In medved je stopil do dedka in ga požrl.

Ko je Zlata kapica prišla do dedkove hiše, je rekla: »Zdravo dedek!«

V postelji je ležal medved. Zlata kapica je vprašala: »Dedek, zakaj imaš tako majhna ušesa?«

»Zato, da te ne slišim najbolje.«

»Dedek, zakaj imaš tako velika usta?«

»Zato, da te lažje požrem!«

In medved je požrl Zlato kapico in zaspal. Njegovo smrčanje je slišal policist na konju. Sel je do hiške in videl medveda. Hotel ga je ustreliti, a se je spomnil, da je medved najbrž požrl dedka. Vzel je škarje in mu prerezal trebuh. Ven sta skočila Zlata kapica in dedek. Policist je naročil, naj mu prineseta kokose in z njimi napolnita medvedov trebuh. Medved se je prebudil, vstal, padel in umrl. Zlata kapica, dedek in policist so se najedli.

Zlata kapica je premišljevala, da ne bo nikoli več šla nabirat tulipanov, ko bo šla obiskat dedka v Ameriko.

Lina Horvat, 2. A

ZELENA KAPICA

Danes živi Zelena kapica.

Oče ji je naročil, naj dedku odnese sadje in sok. Dedek je vesel in zdrav.

Zelena kapica je odšla v mesto. Sredi mesta je srečala lisico. Lisica jo je vprašala, kam hiti. Zelena kapica ji je povedala, da gre obiskat dedka. Lisico je zanimalo, kje živi njen dedek. Deklica je odgovorila, da živi v zelenem bloku. Nato je odšla naprej. Lisica pa je takoj odšla v zeleni blok. Vstopila je in dedka požrla. Čez nekaj časa je prišla Zelena kapica in tako je lisica požrla še njo. V blok je prišel policist. Čudno se mu je zdelo, da dedek tako smrči, da se sliši ven iz bloka, zato je prišel pogledat. Ko je videl lisico za mizo, jo je ustrelil. Ven sta skočila Zelena kapica in dedek.

Vsi skupaj so potem spili sok in pojedli nekaj sadja.

Nika Milošič, 2. A

Nejc Rozman, 1. B

Bruno Bali, 1. A

LISJAK IN SEDEM RAČK

Nekoč je živela mama raca, ki je imela sedem malih račk. Imela jih je zelo rada. Nekega dne se je odpravila h kmetu po hrano in rekla otrokom, naj ne odpirajo tujcem. Kmalu zatem, ko je odšla, se je začel okrog hiše smukati lisjak. Potrkal je na vrata in rekel: »Odprite otročički, vaša mama je prišla.« Račke so slišale hripav glas in vedele, da je lisjak.

»Ne odpremo ti. Ti že nisi naša mama!«

Ves potrť se je odpravil v glasbeno šolo. Tam so ga naučili gagati. Nato se je odpravil do račje hiške. Spet je potrkal in rekel: »Odprite otročički, vaša mama je prišla.« Toda pri tem se je lisjak naslonil na okno in račke so opazile, da to ni tačka njihove mame. Bila je kosmata taca lisjaka. Nato se je ponovno odpravil. Tokrat v trgovino, kjer je kupil plavuti. Nadel si jih je na tace in odracal do hiške. Ponovno je potrkal in račke so mu ukazale, naj pokaže svojo taco. Pomolil jo je pri oknu in račke so mislile, da je res njihova mama. Odprle so vrata. Lisjak je planil v hišo, požrl vse račke, razen največje, ki se je skrila v omaro. Ko se je vrnila mama raca, je našla največjo račko v omari. Skupaj sta poiskali lisjaka, ki je pohrustal račke. Ta je obležal ne daleč stran. Prerezali sta mu trebuh, rešili račke in lisjaku v trebuh nabasali pesek.

Lisjak je od žeje umrl, račke pa so srečno živele do konca svojih dni.

Stina Lah, 2. A

Brina Bohl, Pia Gale, Asja Katarina Mogu, 4. B

MEDVED IN SEDEM OVČK

Stara ovca je imela sedem mladih ovčk zelo rada.
Mama ovca je odšla v trgovino kupit hrano.
Mladičkom je naročila, naj nikomur ne odpirajo vrat.
Lačni medved pa je brž opazil, da je ovčja mladež sama in mišje se priplazil.
Ovčke so odprle mu, ker so mislile, da je mama.
Hotele so se skriti, a le dvema je uspelo.
Druge so pristale v medvedovem trebuhu.
Mama se je vrnila domov in v hipu sta ovčki skočili izpod mize.
Mami rekli sta naj s škarjami medvedu, ki za pečjo spi, trebuh razpara.
Mama res tako stori, žive še na dan pričara.

Paskal Zamuda, 2. A

LEPI RAČEK

Nekega dne je mama raca valila svoja jajca.
Enega jutra so se odprla in na dan so poskakali trije grdi sivi rački in še četrti raček, ki je bil zelo lep. Imel je zlatorumeno barvo in oranžen kljun. Ko so ga zagledale druge živali s kmetije, so ga občudovala, ker je bil tako lep in puhast. Drugim račkom so se posmehovale, ker so bili drugačni. Na kmetiji so imeli zelo težko življenje, saj jih nihče ni maral.
A ker je bil lepi raček prijazen, ni dovolil, da bi se drugi iz njegovih bratcev norčevali. Vsi so jih zato začeli spoštovati in z njimi lepo ravnati.
Lepi raček in njegovi bratci so imeli zelo lepo življenje. Vsi so jih občudovali. Tako so srečno živeli vse svoje dni.

Adrijana Brumen, 2. B

BREMENSKI MESTNI MUZIKANTJE

Osel, pes, mačka in petelin še niso bili stari in njihovi gospodarji se jih nikakor niso hoteli znebiti. Niso želeli več delati na kmetiji, ker so sanjali, da bodo nekoč muzikantje v Bremnu. Osel je kikirikal, pes je rigal, mačka je lajala in petelin je mijavkal. Odločili so se, da gredo na pot.
Ko so zvečer prišli do polja, so zagledali hišo brez luči. V hiši ni bilo nikogar, vendar je bila polna hrane. Ko so se živali mastile, so prišli razbojniki in jih presenetili. A živali se niso prestrašile. Mačka je skočila na petelina, pes na mačko in osel na psa. Osel je kikirikal, pes je rigal, mačka je lajala in petelin je mijavkal. Razbojniki so se tako prestrašili, da so zbežali in se niso nikoli več vrnili.
Osel, pes, mačka in petelin so zadovoljni zaspali. Zjutraj so nadaljevali pot do Bremna in veliko se je slišalo o njihovem muziciranju.

Darvin Vauda Benčevič, 2. B

Iva Prša Đerić, 2. B

TRIJE PRAŠIČKI IN VOLK

Nekoč so živeli trije prašički. Bili so bratje.

Nekega dne so se odpravili na pot, da si naredijo hišice pred zimo. Prvi je prosil kmeta za listje in si naredil hišico na robu gozda. Drugi prašiček je prosil kmeta za les in si naredil hišico na drevesu. Tretji prašiček pa si jo je naredil sam, brez pomoči kmeta - hišico iz kamnov. Tako je vsak izmed njih imel svojo hišico in to še preden je nastopila zima.

A kmalu je huda zima res prišla. Takrat je tretji prašiček srečal volka, ki ga je prosil, naj ga vzame pod streho, saj je zunaj hud mraz. Prašiček ga je brez pomislekov vzel pod streho. To prijateljstvo sta opazila druga dva prašička. Ugotovila sta, da je volk prijazen, zato sta sklenila, da se tudi onadva spoprijateljita z njim. Skupaj so si poiskali ozimnico in zimo so preživeli v hišici iz kamnov, saj je bila ta najbolj trdna.

Tako so prašički in volk ostali dobri prijatelji.

Matic Berghaus, 2. B

ČRNA KAPICA

Babica iz gozda je postala velika prijateljica z volkuljo in njenim sinčkom. Vsako soboto je prišla k njima na kosilo.

V petek je hotel mali volkec presenetiti babico s piškoti. Odpravil se je proti njenemu domu. Mama volkulja pa mu je naročila naj se pazi Črne kapice. Črna kapica ga je zagledala in pred njim stekla k babici. Babico je zaklenila v klet in počakala na volkca. Volkec je vprašal babico, zakaj ima črno kapico. Črna kapica se je nasmejala in ga zaklenila v klet. Malo je zadremala. Med tem časom je prišel mimo ključavničar. Črno kapico je napodil iz hiše in z njegovim ključem rešil babico in volkca.

Skupaj so pojedli slastne piškote.

Lia Kampl, 2. B

TRNJULEC

Nekoč sta živela kmet in kmetica. Prišla je lisica in jima rekla: »Še preden bo minil en teden, bosta dobila sina.« Res se je zgodilo tako.

Ko je bil sin star 16 let, je prišel čarodej in mu rekel: »Plesal boš sto let!« Za njim je prišla še dobra vila, ki je popravila urok in dejala: »Plesal boš le deset dni, nato te bo rešila sosedova perica, ko te bo spotaknila.«

Tako se je zgodilo. Čez deset dni je mimo kmetije prišla perica. Videla je plesati kmeta, kmetico in njunega sina. To ji je bilo smešno. Tako se je smejala, da je ob tem spotaknila sina in urok je bil premagan.

Nato so pripravili veselico z lisico.

Lili Fridauer, 2. b

MAŠA, TOMAŽEK, NINA, ANA IN OTROŠKE DRŽAVLJANSKE PRAVICE

Tomažek Nina in Ana so bili najboljši prijatelji, vse so počeli skupaj. Nekega dne so v šoli dobili nalogo, da morajo opisati tri otroške pravice. Vsi trije so se zbrali pri Nini in razmišljali, kaj sploh so otroške pravice.

Ninina mama jih je našla v otroški sobi čisto obupane. Pomirila jih je in jim povedala zgodbo o otroških pravicah.

Nekoč pred davnimi časi je živela deklica Maša. Neke noči se ji je v sanjah prikazala dobra vila in ji rekla: »Pojdi na trg in si kupi mačko, mačka te bo odpeljala do dekle, dekla bo odšla s teboj po svetu in ti pomagala najti otroške pravice.«

Maša je takoj naslednje jutro odšla na trg, da bi kupila mačko, ampak ravno takrat so na trg prišli kraljevi glasniki, ki so oznanili, da se bo princ Filip poročil s tisto deklico, ki bo našla tri otroške pravice. Maša je pohitela, kupila mačko, vzela svoje premoženje in odšla v svet. Toda ta mačka jo je vodila do druge, druga do tretje in tretja mačka do dekle, dekla do druge, druga do tretje, tretja dekla, ki ji je bilo ime Marija, pa je odšla z Mašo v mesto Žiležule, kjer so bili vsi ljudje prekriti z žulji. V mestu sta prosili prenočišča. V hišo so ju sprejeli Žuljevi. Gospod Žulj in gospa Žuljeva sta ju prijazno povabila k mizi. Pri mizi se je njuna edinka Žulika potožila, kako grozno je od tistega dne, ko jih je preklela čarovnica Coprinka Žulj in zdaj so vsi žuljavi ter imajo žuljava imena.

Povedala je tudi, da bi prekletstvo rešil tisti, ki bi odkril, katera pravica se skriva v mestu. Maša in Marija sta opazili, da Žuljčani dosti govorijo in začeli sta razmišljati, če ni pravica do govorjenja tista, ki bi rešila prekletstvo. Odpravili sta se do Coprinke Žulj. Privedli so ju do nje in povedali sta ji svoje mnenje. Takrat pa je naenkrat močno počilo in mesto je bilo brez žuljev.

Žulika (zdaj Mojca) je šla z njima kot dokaz pravice. Maša, Marija in Mojca so odšle do dežele Molidom. V tej deželi so hitro našle zatočišče, saj je po deželi rohnal bik. V hiši so jim skuhali večerjo. Ko so bili za mizo, sta gospod Molili in gospa Molili povedala, da bik hoče, da se vsak, ki pride mimo, spopade z njim. Njuni trije sinovi se zdravijo v bolnišnici, hčerka Zala pa je raje doma in pomaga mami pri gospodinjskih opravilih. Gospod Molili in gospa Molili pa pravita, da bi bik v trenutku izginil, če bi v boju z njim nekdo zavpil ime pravice, ki prevladuje v Molidomu. Tako kot prejšnjič so opazile, da je njihova lastnost, da veliko molijo (pred večerjo, kosilom, zajtrkom...). Naslednje jutro so se preoblekle v fante vojake in odšle na bojišče. Na bojišču se je ravno zagnal bik v njih, ko so zavpile molitev, svojo pravico. Bik je naenkrat izginil in vsi ranjenci so bili spet celi. Zala je odšla z njimi kot dokaz pravice.

Takoj naslednji dan so odšle Zala, Mojca, Marija in Maša na pot. Na poti so prebrodile veliko rek in čez nekaj časa so prišle do vasi Časovnice. V Časovnicah ni bilo nobenih težav in v hišo jih je sprejel človek, po imenu Albert Einstein. V svoji hiši

je imel velik časovni stroj. Prosile so ga, če jih za tri dni pusti v leto 2013. Dovolil jim je in jim posodil oblačila iz tega časa. Takoj so odšle v časovni stroj in se odpeljale v leto 2013.

Tam so jih pod streho vzeli Podhribniki, ki so mislili, da so kakšne sirote iz ulice. Maša je vprašala: »Kje pa smo?«

»Na Ptuju, seveda!« je odgovorila gospa Podhribnik, in jih posedla k mizi.

Za mizo je že sedela drobna deklica. Maša jo je prijazno vprašala po imenu, deklica pa ji je odgovorila: »Ime mi je Maša!« Obe sta se zasmejali, zmenili so se, da bodo Mašo Podhribnik klicali Maša P. Kmalu so izvedeli za težavo na Ptuju. Okoli je hodil neki kolovratež in strašil ter ropal. Naslednje jutro so dekleta naredila načrt o zasedi za roparja. Ko je prišel večer, so se skrile z mrežo v roki in čakale. Končno je prišel. V hipu so skočile na njega in ga zvezale. Nato je prišla policija, ki je roparja odpeljala v zapor.

Maša P. je odšla s prijateljicami kot dokaz pravice. Dekleta so se vrnila s časovnim strojem do kralja, kjer je Maša dokazala vse tri otroške pravice: pravico do govora, pravico do verovanja in pravico do pomoči ljudem. Maša se je še isti dan poročila s princem.

Mojca, Zala in Maša P. so se vrnile k staršem, Marija pa je odšla na kmetijo in se tam poročila s kmetom Francijem. Vsi so srečno živeli do konca svojih dni.

Ko je mama povedala zgodbo, je odšla v kuhinjo. Tomažek, Ana in Nina so napisali domačo nalogo in se poslovili. Naslednje jutro so vprašali sošolko Mašo (Podhribnik), če bi bila njihova prijateljica. Maša je privolila in tako je triperesna deteljica postala štiriperesna.

Maša Sarić, 5. B

DEKLICA Z ŽIVALICAMI

Pred davnimi časi je živela deklica. Imela je sedem živali. To so bili ptiček Čivko, zajček Alvin, konj Fredi, pujsa Vilma, psička Pika, muca Kaja in najljubša kokoška Ina.

Nekega dne ji je Ina znesla celo zlato jajce. Deklica se je zelo začudila. Jajce je bilo čudovito.

Deklica je za živali zelo dobro skrbela. Ko je odrasla, je zaradi drugih skrbi nehala skrbeti za njih. Zato je nekega dne k njej priskakljal zajček. Spomnila se je svojih sedem živali, ki jih je imela tako rada kot majhna deklica.

Odločila se je, da si bo odslej vzela čas za svojih sedem prijateljev. Skrbela je zanje vse svoje dni.

Mojca Pulko, 3. B

MARSOVCI OBSTAJAJO

Nekega jesenskega jutra se je Klara kot po navadi zbudila ob pol sedmih zjutraj. Oblekla se je, nazajtrkovala in si umila zobe. Komaj je čakala, da prispe v šolo. Zakaj, pa boste izvedeli v tej pravljici.

Ko se je oblekla, pojedla zajtrk in si umila zobe, je še počakala na sestrico in očka, saj sta zaspala. Nato so usedli v avtomobil in najprej sestrico odpeljali v vrtec, nato pa je očka odpeljal še Klaro v šolo. Potem se je odpeljal v službo. Kmalu po osmi uri se je Klari začel pouk. Učitelj Boštjan je razglasil, da je naslednji dan SVE-TOVNI DAN MARSOVCEV. Vsak je moral pripraviti svoj program, ki traja vsaj osem minut. Učenci so ga lahko pripravili v dvojicah, trojicah ali pa vsak sam. Klara se je odločila, da bo program pripravila s svojo prijateljico, oziroma najboljšo, oziroma naj najboljšo prijateljico Kajo. Po pouku sta se dobili pri Klari doma. Dolgo sta razmišljali. Naposled sta se spomnili, da bi lahko naredili raketo. Nanjo bi pritrdili pismo, v katerem bi pisalo:

Dragi marsovci!

Na Zemlji jih veliko verjame, da res obstajate, a nismo čisto prepričani. Zato nama prosim odgovorite na naslednja vprašanja: Kakšne barve je vaša koža? Kakšne lase imate? Koliko let ste povprečno stari? Koliko držav imate na Marsu?

Če res obstajate, nama prosim odgovorite do jutri.

Želiva vam lep dan!

Klara in Kaja

Rečeno, storjeno. Delali sta pozno v noč in drugi dan z opravljeno nalogo odkorakali v šolo. Pri pouku so vsi predstavljali svoje programe. Zadnji sta prišli na vrsto Klara in Kaja. Na predstavitev svoje naloge sta sošolce in učitelja povabili na igrišče. Ko so bili zunaj, sta pričeli:

»Spoštovani učitelj Boštjan, učenci in učenke. Pripravili sva raketo in pismo za Marsovce. To bova izstrelili na Mars. V pismu sva zapisali nekaj vprašanj, na katere naj odgovorijo Marsovci, če bodo pismo res prejeli. V primeru, da obstajajo, nam morajo odgovoriti do jutri.«

Nato sva začeli z odštevanjem: 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, 0! Raketa je poletela v vesolje in nato na Mars.

In Marsovci? Seveda so pismo prejeli. Hitro so se lotili odgovorov. Pisemce so oblikovali v letalce in ga poslali proti Zemlji. Veter na Zemlji ga je dolgo prenašal sem ter tja, a na koncu je le prišel v prave roke, v roke Klare in Kaje. Deklici, učitelj in sošolci so bili pisma zelo veseli in zdaj so vsi verjeli, da nekje na Marsu res nekdo živi.

In kakšni so bili odgovori? Poglejte v svojo domišljijo in izvedeli boste.

Sara Rosalia Gutschi, 5. A

Katja Svenšek, Kaja Horvat, Tamara Hažič, 7. r

Katja Svenšek, Patricija Kotnik, 7. B

PRINCESKA SARA

Nekoč je živila princeska Sara. Imela je princa Davida. Živila sta v gradu. Tistega dne sta imela poroko. Sara je imela oblečeno lepo roza obleko, David pa lepo belo srajco. Povabila sta vse, ki sta jih poznala. Živila sta srečno do konca svojih dni.

Ela Milošič, 1. B

VOLK IN SEDEM PETELINOV

Nekoč je živila kokoš. Imela je sedem petelinov. Ko se je odpravila po nakupih v Europark, jim je dejala: »Ljubi otroci, varujte se volka!«

Kar hitro zatem je potrkalo na vrata kokošnjaka. Nekdo je zaklical. »Odprite, otročički! Vaša mama je. Nekaj sem vam prinesla iz Maribora.«

Petelinčki so rekli: »Ti že nisi naša mama. Naša mama ima nežen glas, tvoj pa je hrapav. Ti si volk!«

Volk je takoj šel v lekarno po Septolete in prišel nazaj. Z nežnejšim glasom je zaklical: »Odprite, otročički! Vaša mama trka.«

Toda petelinčki so vedeli in so zaklicali: »Ne odpremo ti!«

»Naša mama nima tako črnih tac, kot ti! Naša mama ima urejene nohte!«

Volk je šel po pilico in lak za nohte in se uredil. Nato je položil tace na okno in ko so petelinčki videli urejene nohtke, so verjeli in so odprli vrata. Volk je planil v hišo in pogoltnil vse petelinčke. Nato je zaspal.

Mama kokoš se je kmalu vrnila in bila zelo žalostna. A bila je pogumna in zverini prerezala trebuh. Ven je poskakalo vseh sedem petelinčkov. Kakšno veselje in kiki-rikanje! Volku pa so v trebuh nabasali skale.

Ko se je volk naspal, je bil žejen in se je odpravil na most pit reko. Ko pa se je premaknil in se nagnil nad vodo, da bi pil, so ga težke skale prekucnile v globino. Našli so ga na morju.

Mama kokoš in sedem petelinčkov je živelo srečno do konca svojih kokošjih dni.

Vesna »Grimm« in Jure Peklar, 2. B

DEKLICA Z ZLATIMI SOLZAMI

Nekoč, pred davnimi časi, je v Sončni deželi živela drobna deklica. Njen oče je bil Sončni kralj in njena mati Sončna kraljica.

Deklica je imela dvanajst sestic. Vse deklice so bile lepe. Imele so dolge zlate

Manja Brumen, 3. B

lase, njihova polt pa je bila rožnata, kot najlepše rože na travniku. Le mala drobna deklica je bila drugačna. Njeni lasje so bili črni kot oglje, njena koža pa temna. Njene sestrice so se norčevale iz nje. Klicale so jo Premog.

Mala deklica je bila zelo nesrečna. Ostajala je v svoji sobi in sanjala, da bi imela nekoga, ki bi jo imel rad. Nekega dne je na okensko polico priletela vrana. Deklica jo je spustila v sobo in videla, da ima poškodovano perut. Ranjeno ptico je nahranila in jo položila v posteljo. Ker ji ni mogla pomagati, je bridko zajokala. Ko so njene solze pritekale na strto perut, so se spremenile v čisto zlato. Njene solze so ozdravile bolno vrano. Ptica se je deklici zahvalila in odletela. O čudežni deklici je povedala prijateljem od blizu in daleč. Tako so prihajali k njej vsi, ki so potrebovali kakšno pomoč. Deklica jim je pomagala, v zahvalo pa so postali njeni prijatelji.

O deklici z zlatimi solzami se je govorilo po vsej deželi. Njene solze so čudežno ozdravile, saj so prihajale iz globine njenega čistega srca.

Nika Urek, 3. A

ŽABJI KARLJ (Narobe pravljica)

Nekoč je živel kralj, ki je imel tri sinove. Najmlajši sin je imel najraje svojo nogometno žogo. Ko so bratje igrali nogomet, je najmlajši sin brcnil žogo in padla je daleč v sredino jezera. Poskušali so jo doseči, a je bila predaleč, jezero pa pregloboko.

Sredi jezera je na lokvanju sedela žaba, ki je vse to videla. Povedala je najmlajšemu sinu, da mu lahko prinese žogo, če jo vzame s seboj na grad. Mladenič ji je vse obljubil, a ko mu je žogo prinesla, je na obljubo pozabil. Vsi bratje so odhiteli na grad.

Ko so večerjali, je nekdo potrkat na vrata. Najmlajši sin je odprl in na pragu je sedela žaba, ki je rekla, da mora držati obljubo, drugače bo imel nesrečo. Prestrašen sin jo je prinesel k mizi, kjer se je požrešno najedla. Medtem je sin razložil očetu, kaj se je zgodilo. Kralj je zahteval, da žabi uresniči vsako željo, saj je tako obljubil. Po večerji je mladenič žabo odnesel spat v svojo posteljo, sam je legel na tla. Čez nekaj časa je žaba hotela, da jo poljubi za lahko noč, da bo lažje zaspala. Nastavila je svoja velika mokra usta in čakala. Ker mladenič ni imel druge izbire, jo je s težavo res poljubil. Naenkrat je žaba izginila in pred njim je stala prelepa deklica. Povedala mu je, da jo je uročil hudobni čarovnik, ker se ni hotela poročiti z njim. Mladenič se je v hipu zaljubil v deklico in jo zaprosil za roko.

Čez tri dni je bila poroka in srečno sta živela do konca svojih dni.

Hana Holc, 2. A

Jan Miklošič, 3. A

UČENJE S PSOM

Nekoč je živel Miha. Nikoli se ni rad učil. Dedek mu je za rojstni dan kupil psa. Darila je bil zelo vesel.

Skupaj sta se igrala, a nekega dne se je pes začel čudno obnašati. Hotel je Miha nekaj povedati. A Miha ga ni razumel, zato ga je peljal k zdravniku. Ta mu je povedal, da ga hoče pes naučiti abecedo, matematiko, okolje in slovenščino.

»Kako ga bom pa razumel?« je bil začuden Miha.

»Z vama pojdem domov in ti bom razlagal,« je dejal zdravnik.

In tako je bilo. Šli so domov in se učili, učili, učili. Miha se je naučil vse mogoče stvari, ki jih prej ni znal. Drugi dan je šel v šolo. Učiteljica ga je vprašala in Miha je znal popolnoma vse. Pohvalila ga je in mu dejala, da si lahko popravi vse ocene. Ko si jih je popravil, je imel same petice.

O, je bil Miha zdaj vesel. Novico je povedal mami in očku. Od zdaj naprej je imel zelo rad učenje s psom.

Evelina Palushaj, 3. b

ŠEST KUŽKOV

Za devetimi gorami in sedmimi vodami je živel človek, po imenu Matej, ki je imel živalsko zavetišče. Imel je veliko živali: opice, mačke, ribe, zajce, pse in še veliko drugih. Najraje pa je imel pse, ker so ga vsako jutro zbudili, da ne bi zaspal.

Nekega dne je pred vrati zagledal škatlo s šestimi majhnimi kužki. Ker je bil dober človek, jih je seveda vzel v svoje zavetišče. Ko se je obrnil, je videl, da ni polovico živali. Bil je zaskrbljen. Sploh si ni mogel predstavljati, kam bi lahko šle. Med živalmi, ki so ostale, je bilo tudi šest kužkov. To so bili Flik, Flok, Flak, Tačka, Tačica in Tačkica. Bili so bratci in sestrice. Vedno so bili žalostni, ker so izgubili mamo že pri nekaj tednih. Tokrat so se odpravili pomagat Mateju, da skupaj poiščejo izginule živali. Po dolgi hoji so prispeli do brloga, kjer je živala čarovnica. Pri njej so bile zaprte vse živali iz zavetišča. Iz živalskih dlak je čarovnica kuhala napitek, ki bi živali spremenil v njene služabnike. Imela je tudi ugrabljeno princeso, ki jo je hotela spremeniti v grdo starko.

Načrte so jim preprečili Matej in kužki. Rešili so princeso in živali ter uničili čarovnico in njen brlog.

Matej in princesa sta se poročila in zgradila čudovit grad. Imela sta veliko otrok. Vsi skupaj so še naprej skrbeli za živali. Majhni kužki so zrasli in bili veseli in zvesti prijatelji Matejevi družini.

Mogoče bodo Matejevi in princesini otroci tudi doživeli take dogodivščine. Kdo ve?

Klara Krasnič, 3. B

Ajda Podgorelec, 7. A

PRIDEN PES

Nekoč je živel pes, po imenu Arnold, ki ni imel lastnika. Nobeden ga ni maral. Vsi otroci so ga samo brcali in mu nagajali.

Na drugi strani mesta je živel deček Miha, ki se je rad potepal. Nekega dne se je izgubil v gozdu in ni našel poti nazaj. Takrat je po čudežu prišel mimo Arnold in Miha pomagal domov.

V bližnjem gradu pa je živel kralj Robert. Želel je točno takega psa kot je Arnold, da bi dal iz njegove kože sešiti preprogo.

Ker je bila Mihova družina revna in ni imela denarja, jim ni preostalo drugega, kot da Arnolda prodajo kralju. Miha je bil zelo žalosten.

Ko sta pes in kralj prispela na grad, je kralj Robert začel grdo trpinčiti in pretepati psa. Arnold se je prestrašil, a po čudežu mu je uspelo pobegniti. Zbežal je k Mihi.

Kralj Robert ga je s svojimi možmi iskal, vendar ga ni nikoli našel.

Arnold in Miha sta skupaj srečno živela do konca svojih dni.

Tomi Kolar, 3. B

Zarja Malovič, 3. A

DOBRO SE VRAČA Z DOBRIM, HUDOBNO S HUDOBNIM

Nekoč sta živeli dve sestri. Starejša sestra je bila hudobna in slabega značaja, mlajša pa je bila prijazna in dobrega srca.

Nekega dne je mimo prišel berač. Sestri je prosil za hrano in prenočišče. Starejša sestra ga je takoj prepodila. Mlajša pa mu je ponudila večerjo in mu odstopila svojo posteljo. Sama je tisto noč spala na tleh. Naslednje jutro se je berač spremenil v kraljeviča.

Mlajšo sestro je zaradi njene dobrote nagradil z zlatniki, starejšo pa je prepodil iz svojega kraljestva.

Zarja Malovič, 3. A

POTOVANJE TREH JEŽKOV

Nekoč so živeli trije ježki. Bili so najboljši prijatelji.

Nekega dne se je ježek Pik odločil, da bo svoja prijatelja povabil na potovanje. Šel je do njiju in jima povedal, da ju vabi na potovanje. Bila sta takoj za to. Jakec je poskrbel za hrano. Prinesel je tri sočna jabolka. Ko je dal vsakemu svojo, so šli. Hodili so po travnikih, hribih in gozdovih. Nato so se ustavili in pomalicali.

Potem so šli naprej. Drug za drugim so hodili v vrsti in si peli pesem Naša četica koraka. Peli so in niso gledali pod noge. Kar naenkrat so se znašli na cesti. Avtomobili so začeli trobiti, da so jih ušesa zelo bolela. Luči so utripale in še bolj so trobili. Ježki niso vedeli, kaj naj storijo. Klicali so na pomoooč, a nihče jih ni slišal. Čez čas so kolone avtomobilov postajale vse daljše. Kar iznenada pa je pritekla neka gospa in jih odnesla na travo. Ježki so ji bili zelo hvaležni, ker jim je rešila življenje.

Zahvalili so se ji in se v tistem hipu odločili, da ne pojdejo več na potovanje.

Vita Koren, 3. A

MOBIDIK

Nekoč je živel kit po imenu Mobidik. Bil je velik in bel. Nek zlobni gusarski kapitan ga je lovil, ker mu je odgriznil nogo.

Nekega dne je Mobidik priplaval do njegove ladje. Kapitan ga je lovil in ga večkrat skoraj ujel. A kit je bil prebrisan in ga vedno znova ukanil. Nekoč ga je ujel in ga skoraj prodal. Rekel je: »Tebe bom kazal ljudem.«

A Mobidik je pobegnil zlobnemu kapitanu. Kapitan je začel robantiti. Naročil je svojim ljudem, naj ga ujamejo. Vendar kita niso nikoli našli.

Skrival se je v votlinah ob robu Tihega oceana in morda se skriva še danes.

Matija Papdi, 3. B

POJOČI PAPAGAJ

Nekoč pred davnimi časi je za devetimi gorami in sedmimi vodami živel papagaj Papigo. Zelel je postati slaven pevec.

Papigo je razmišljal: »Če grem čez devet gora in sedem voda, pridem do mesta Bumbarpark. Seveda! Tam bom postal slaven.«

Nekega lepega, sončnega dne je pred sončnim vzhodom poletel dogodivščinam naproti, medtem pa se je pripravljaj za svoj pevski nastop.

Na poti je Papigo srečal vrabca Mirka in mu rekel: »Danes imam koncert v mestu Bumbarpark. Prišlo bo veliko poslušalcev. Povej naprej!«

Vravec Mirko je odgovoril: »Hvala. Z zanimanjem si bom ogledal tvoj nastop. Povabil bom tudi vse svoje prijatelje.«

Papigo je na travniku srečal štorkljo Pikico, ki jo je prav tako povabil na večerni dogodek. Štorklja je odvrnila: »Zanimam se za petje. Zagotovo pridem. Povabila bom tudi vse svoje sorodnike.«

In Papigo je srečal zadnjo ptico, grlico Cvetko, ki ji je rekel: »Pridi na moj nastop v mesto Bumbarpark.«

Grlica je vprašala: »Kakšen nastop bo?«

»Pevski,« je odgovoril Papigo.

»Od vsega na svetu imam najraje petje! Če bo tam koncert, bom povabila zraven še vse moje prijateljice!« je vzkliknila Cvetka.

Pojoči papagaj Papigo je prispel do mesta. Brž je poiskal Mestno hišo in stopil do župana Superbumbarja, ki je bil sicer aligator. Razodel mu je svoje obetavne načrte. Župan se je razveselil njegovega predloga, mu obljubil vso potrebno pomoč - luči, zvočnike, mikrofone, oder, tribune - ter ga povabil na obilno kosilo.

Zvečerilo se je. Pred Mestno hišo leži mestni trg, ki je bil tega večera nabito poln. Vse ptice, ki jih je pojoči papagaj Papigo srečal na poti, so priletele za njim. Meščani so gledali skozi okna in se čudili. Tudi poslušalci na mestnem trgu se niso mogli načuditi tisočerim pticam, ki so predvsem prekrile večerno nebo, tako da se niso videle ne luna in ne zvezde. Potem se je pričel koncert. Papagaj Papigo je uganjal takšne akrobacije med petjem, da niso mogli verjeti svojim očem in ušesom. Znal je zapeti prav vse otroške pesmi, pel je tudi dvoglasno in troglasno.

Navdušenje občinstva nad Papigovim nastopom je bilo nepopisno. Najbolj pa so uživali v njegovi znameniti Papigo pesmi, ki jo je moral zapeti kar trikrat.

PAPIGO PESEM:

Jaz sem papagaj Papigo, tako mi pač je ime.

Vsi radi me imajo!

Na poti vedno srečam nove prijatelje.

Vsi prijazni so.

Radi pojemo in plešemo.

Veseli smo prijatelji.

Matija Friedl, 3. B

Matija Papdi, 3. B

Anja Korošec, 1. A

Jure Gril, 3. A

MIZICA POGRNI SE (Narobe pravljica)

Nekoč je živel mlinar. Imel je tri hčere in osla.

Ni vedel, da mu osel laže, ko je govoril, da hčere zanj ne skrbijo. Zato jih je odgnal od doma. Ko je osla sam ujel na laži, je spoznal, da je hčeram storil krivico. Bilo mu je zelo žal, a osla ni pregnal.

Najstarejša hči se je odšla učiti za strugarko. Ko se je izučila, je dobila od mojstra v dar posebni kol, ki na njen glas udriha po vsakomur, ki bi ji hotel storiti kaj žalega. Druga hčer se je izučila za krojačico in od mojstra dobila v dar posebno šivanko, ki na čarobno besedo sešije obleko. Tretja hčer se je izučila za mizarko. V dar je dobila mizo, ki je ob besedah »mizica pogrni se« postala mizica polna dobrot. Vse tri hčere so se zahvalile svojim mojstrom in se vrnile domov. Na poti so se ustavile še pri krčmarju, ki jih je prijazno sprejel, da prenočijo.

Mlinarju in hčeram ni bilo več treba delati in so veselo živeli do konca svojih dni.

Boris Potočnik, 2. B

LJUBEZEN NA PRVI POGLED

Nekoč pred davnimi časi je živel princ Leo. V bližnji vasi pa je živela trenerka Jahanja konj, po imenu Katarina.

Princ Leo ni znal jahati, vendar bi to kot princ moral znati. Zato so na dvor poklicali Katarino, da bi postala njegova trenerka. Princ se je ravno spravljal na konja. Katarina se je pred njim priklonila in rekla: »Me veseli, vaše veličanstvo«. In nenadoma sta si začela zreti v oči. Da, to je bila ljubezen na prvi pogled.

Vsi so vedeli, da sta princ Leo in Katarina zaljubljena. In že po enem letu sta zavladala svetu in dobila majhno princeso Lijano.

Ivana Šmigoc, 3. B

DINGO

Nekje daleč v džungli živi in se pase čreda nenavadnih psov. To so psi po imenu Dingo. Pes, katerega ne vidiš vsak dan. Ta zgodba bo pripovedovala o psu, ki je edini našel stik s človekom.

Dolga leta nazaj so bili psi prosti. Takrat so se podili, veselili in so bili najsrečnejše živali, dokler ni v džunglo stopila človeška noga, ki je povzročila samo zlo, kakršnega psi do tedaj niso poznali, saj so bili živali dobrega srca. Niso se potrebovali skrivati in stradati, saj so imeli svoj najljubši travnik, na katerem so imeli hrane za vse življenje. Tudi pozimi je bil ta travnik čaroben. Nanj je svetila svetloba in podarila vsem živalim dovolj hrane.

Tokrat je bila ponovno zima. Psi se niso mogli zadrževati na tem travniku, saj so

Ijudje postavili ogromno zgradbo, posekali vsa drevesa in zgradili mesto. Džungla je postala samo še zakajen prostor. Večino psov so polovili in jih pustili do smrti sestradati. Nekatere pa so trenirali. Ni bilo lahko. Nobeden se ni rešil, razen dveh.

Prva je bila samička, drugi pa samec. Pobegnila sta daleč, saj je v psičkinem trebuščku rastle majhno, nemočno življenje. Pot je bila dolga. Bila sta lačna. Skoraj sta obupala. Pes je oba spodbujal k močem, saj ni dovolil, da bi njegov majhen psiček končal takole. Psička je kmalu omagala in padla po tleh. Pes jo je odvedel do obale, dokler ni še sam omagal. Ko sta se oba zbudila, se je pred njima razprostiral otok. Očitno ju je močni val odnesel tja. Na tem otoku so živele same mirne in nagajive živali: opica, ptice, kače, veverice, gazele... Niti duha ne sluha o človeku. Tam je psička skotila majhnega psa, ki je imel zelo velike oči in majhne uhlje, glavica je bila komaj večja od tačk in repek je bil dolg komaj za smrček. Očka in mama sta bila ponosna. Svojega sina sta učila raznih trikov, pravil in navad.

Njegova največja navada je bila kotanje po blatu, kar ni bilo všeč staršema. Zato sta ga kdaj pa kdaj po pasje skregala. A sta ga še vedno neizmerno ljubila in negovala. Nekega dne je majhen psiček zagledal ogromno ladjo, ki se približuje otoku. Psiček je lajav, lajav in lajav. Starša ga nista morala umiriti. Dokler se ni ladja ustavila ob otoku. Iz ladje je stopicljalo sedem mož. Med njimi je bil tudi majhen fant, star okrog deset let. Vsi trije so se skrili, vsak na svoj konec. Tudi mali kuža se je skrila na svoje, a njegova težava je bila, da nato ni več našel staršev. Videl je samo še ladjo, ki se oddaljuje. Malemu psu ni bilo jasno, kaj se dogaja. Ni dojel.

Njegova mama in oče sta bila za vselej izgubljena iz njegovega življenja, čeprav se tega še ni zavedal. Še nekaj dni zatem je zaman iskal mamo, ni je našel. Na smrček mu je pritekla prva solza. Ustrašil se je in si jo obrisal, nato je pritekla še ena. Kmalu mu je postalo vseeno za solze. Želel si je samo mame in očeta. Minilo je leto, zatem dve in mali kuža je sčasoma postal velik in postaven pes, pripravljen, da varuje svoj dom, torej džunglo. Pripravljen je bil na najtežje - na boj s človekom, kateri mu je vzel vse.

Še ta dan je šel na obalo, da bi spil nekaj vode. Naenkrat pa mu je v vrat priletela puščica, ki ga je omamila. Zelo dolgo se ni zbudil. Ko je spet odprl oči, je v njih strmela srednje velika podoba človeka. Ustrašil se je in nekoliko odskočil. Bil je deček. Pes bi ga najraje ugriznil v dlan, saj je poznal skrivnost človeka. A ta deček se mu je zdel povsem prijazen in sočuten. Prijazno ga je pozdravil: »Zdravo, jaz sem Mamu, indijski deček. Pristal sem tukaj po brodolomu. Samo jaz sem preživel. Izgubil sem starše.«

Pes je nagnil glavo v levo, nato v desno in se zazrl v dečka. Bila sta si na istem. Oba sta izgubila starše. Oba doživela hudo muko. Pes je gledal dečka kot prvega prijatelja. Deček mu je vrnil pogled in se mu nasmihal.

»Kaj se je zgodilo tebi?« je z nekoliko začudenim obrazom pogledal deček. Pes se je sklonil, povsobil glavo in si zakril smrček z levo tačko. Nato trikrat zacvilil in pogledal v daljavo. Fantu je bilo povsem jasno. Oba sta imela svoje misli. Pes je

ART Anej Mori, 5. B

Bor Ž. Preac, 5. A

Taša Rojko, 5. B

Jure Kekec, 5. B

misli na svojo mamo, deček pa na dogodek brodoloma. Žalostno sta pogledala en drugega in v tišini sedela ob obali. Dokler ni deček spregovoril: »Kako ti je ime? Zanima me. Prosim, povej.« Pes je strmel samo v tla in ni niti premaknil pogleda. »Že razumem,« je dodal deček. »Nimaš ga.« Pes se je končno obrnil k dečku in ga pogledal, kot bi se mu hotel nasmejati. »Dovoli naj ti dam jaz ime.« Oba sta mislila, mislila in mislila, dokler ni fant začel: »Hej, kaj pa, če bi bil Pip ali Piiii, Pinč, Ping... Ne, Pingo boš! Pingo. Dobro ime, kajne.« Pes ga je želel objeti, a se mu je le še enkrat nasmehnil. Bila sta najboljša prijatelja v džungli. Skupaj sta uživala: se lovila, plavala, se skupaj smejala, sanjala. Nič jima ni manjkalo. Dokler ni Mamu začel kdaj pa kdaj pogrešati svojega doma. Še vedno je bilo zabavno, a žalostno, saj je bilo Mamuju vedno težje. A ker je imel Pinga, je na to tudi večkrat pozabil.

Nekega lepega dne je proti otoku plula ogromna ladja. Deček je poskočil in tekal proti Pingu. »Rešena sva, rešena, rešena.« Pingo ni bil ravno vesel. Čim bolj se je ladja bližala, vse bolj je bil pes prestrašen. Na ladji so plapolale zastave. Ljudje so močno stopali, kar je Pingo slišal, saj je imel zelo dober sluh. Nagnil je ušesa nazaj in zbežal. »Kam odhajaš, kam greš?« je za sabo zaslišal glas svojega prijatelja. Med tem je ladja že priplula na obzorje. Mamu je hitro tekal za psom. Našel ga je za starim drevesom iglavca. Bil je ves prestrašen. S tihim in mirnim glasom mu je rekel: »Vse bo še dobro, če greš zraven. Ničesar se ne boj.« Pingo je začel renčati v dečka. On pa ga je le žalostno pogledal in mu dejal: »Ne grem brez tebe, pa če

Filip Berghaus, 1. B

umrem. Ti si moj najboljši prijatelj.« Pingo je bil na las takšen kot bi mu hotel reči: »Če sem tvoj najboljši prijatelj, pa ostani z mano.« Prav to mu je dejal, z očmi. Mamuja je bilo sram, a ni odnehal: »Prosim, pojdi z mano. Lepo ti bo. Obljubim.« Pes se je vstal in dovolil dečku, da ga vzame s sabo. Prišla sta do obale, kjer so stali trije možakarji, oblečeni v živo oranžna oblačila. Imeli so pet številčk prevelike čevlje in kape, za katerimi so se skrivali majhni zaviti lasje. Imeli so oster pogled, a po prvem vtisu dobro srce. Eden je vprašal: »Hej fant! Ali pojdeš z nami. Mamu se je sramežljivo potuhnil, potem pa dejal: »Seveda gospod, rad pojdem!« »Ali misliš zraven vzeti ta puh?« so grdo strmeli v Pinga. »No, ja, če nimate nič proti.« Mamuja je zgrabila panika. Kaj, če Pingo ne bo smel zraven? Ojoj!!!! »Potem tudi jaz ostanem!« je zabrusil nazaj nekemu možakarju. Začeli so se smejati: »Kaj boš z njim? Samo sramoto si boš delal v naši deželi.« »Pa si jo bom. Pingo gre zraven in pika!« A možakarji niso popustili: »Ali pojdeš z nami in boš imel lepo življenje ali pa ostaneš tukaj s to kepo.« Mamu se ni strinjal s tem in dejal: »Raje ostanem.« »Tudi prav,« je pritrdil eden od možakarjev, nato so se vsi obrnili in se vrnili na ladjo.

»Uf, za las je šlo, kajne? Rešila sva se.« Nista več mislila na to. Postala sta lačna in si razbila nekaj kokosov.

Nekega dne sta se odločila, da bi šla na jutranjo plovbo s čolnom, ki sta ga naredila iz lesa, blata, kamnov in olupkov banan. Res, da plovba ni bila ravno udobna, a sta le uživala v vetru, ki je postajal vse močnejši in močnejši. Postalo ju je strah. Veter

Jakob Val Mogu, 2, B

je ustvaril ples oblakov. Na kužkov smrček je priletela majhna kapljica. Pogledal je navzgor in kar naenkrat je bil oblit s kapljicami, ki so se imenovala dež. Začelo je grmeti. Strela je udarila naravnost v veslo. Izgubila sta ga. Kuža je začel lajati neusmiljeno in glasno. Strela je zadela tudi drugo veslo. Zdaj sta plula kdove kam, daleč od svojega ljubega otoka, brez hrane, vode in ljubezni do doma. Plula sta že dva dni. Valovi so poskakovali in se posmehovali. Proti koncu sta bila tako izčrpana, da sta se samo vrgla in zaspala. A ko se je deček zbudil, ni bil več na svojem ljubem čolnu, pač pa na veliki, njemu poznani ladji. Bila je ladja, ki sta jo s Pingom videla pred nekaj dnevi. Pred njim so stali popolnoma isti možakarji. Seveda, saj so bili oni. Mamuju najprej ni bilo nič jasno, dokler ni možakar pristopil in dejal: »Potegnili smo vaju iz majhnega čolna, da ne bi utonila. Tudi tvojega psa smo vzeli. Zasmilil se nam je.« »Kje pa je? Kje je moj prijatelj?!!!« »V kleti počiva, saj je bil zelo podivjan, ko smo ga dali na ladjo.« Mamu si je oddahnil, nato pa ukazal možakarjem, naj takoj pripeljejo Pinga. Eden od mož pa je dejal: »No, ne vem, če je pravi čas, da ga vidiš.« »Vseeno mi!« jim je zabrusil. »Hočem ga videti!!!« Možakarji so se spogledali, nato pa le stopili v klet in pripeljali čisto nemočnega psa. Obdan je bil z ranami, ki so jih naredile kovinske verige. Komaj je hodil. Tačko je imel zvito v klopčič in poskakoval je samo na eni. »Ojoj, kaj ste mu naredili?!!!!« »Saj smo ti povedali, da je bil nekoliko podivjan in ga drugače nismo morali umiriti.« Mamu je bil tako jezen, da jim je z vsem glasom, ki ga je imel, zabrusil: »Nobenega spoštovanja nimate do živali! Tudi one so živa bitja, nič manj niso vredne!!!! Začeli so se tako smejati, da se je še ladja zibala sem ter tja. Zdaj je imel Mamu solze v očeh in bil je v skrbeh za svojega prijatelja. Prišepnil mu je: »Kaj so ti naredili? Vse bo še dobro, boš videl.« Nato ga je odpeljal v sobo, kjer je okreval.

Že po nekaj dneh se je počutil bolje. Lahko je hodil in rane so se mu zacelile. Minili so dnevi in prispeli so v пристanišče. Mamu je dejal prijatelju: »No, to je moj dom.« Ko je Pingo zaslišal ves ta hrup, šum, smrad, ki se je širil, ta ni bil podoben tistemu dišečemu vonju v džungli. Tukaj ni bilo ptic, dreves ali drugih prijetnih živali. V tem kraju se je Pingo počutil osamljenega. Vsi so ga gledali kot neznanca. Nekateri so kazali na njega s prstom, drugi pa so sosedu nekaj šepetali.

»Spet sem v domačem kraju,« je bil vesel Mamu.

Nekaj metrov od pristanišča ju je pričakal skrbnik, ki je skrbel za otroke v varnem domu. Tam so živeli otroci, ki so jih starši zapustili ali umrli. Tja je bil namenjen Mamu, saj je tudi on izgubil starše v brodolomu. Gospod ga je prijetno pozdravil in ga prijel za roko: »Pozdravljen, Mamu. Sedaj greš z mano.« Po teh besedah pa je dodal: »Žal mi je za tvoje starše.« Ko se je Mamu že mislil uvesti, ga je gospod ustavil. »Ali je ta kuža tvoj?« »Ja, seveda je.« »Žal mi je. Ne more zraven. V tem domu so dovoljeni samo otroci, ne pa tudi živali.« »Ampak mora zraven! On je moje življenje! Brez njega ne grem.« Gospod je hitro potegnil dečka in neusmiljeno brcnil psa. Psiček je zacvilil in se zvil v klopčič. Voznik je prižgal motor in speljal. Mamu je jokal, jokal in jokal. A ni pomagalo.

V tem času je prišel lovilec psov in zgrabil Pinga. Pingo je brcal, a se lovilca ni znebil

Ta ga je odpeljal v zavetišče. Tam je bilo veliko majhnih in velikih psov, a vsi so bili videti žalostni in potrti. Pingu so se vsi smilili. Ker je bil divji pes, predvsem pa pasma dingo, so ga vrgli v najmanjšo kletko, tako imenovano mučilno kletko. Zelo je pogrešal Mamuja.

Med tem časom je tudi Mamu v sirotišnici pogrešal svojega psa. Ni jedel, pil, predvsem pa je bil žalosten in brez kakršnih koli moči. Oba sta trpela, ker sta pogrešala drug drugega. Pingo je imel v kotu majhno odprto okence, skozi katerega je prav dobro videl luno. Tudi to je bila njegova navada, da je vsako noč ob polni luni začel tuliti kot volk. To navado so pred leti poznali vsi dingoti. Tudi to sta ga naučila starša. Neke tople noči je spet svetila polna luna. Pingo se je zazrl v nebo in začel lajati in tuliti. Ker je Mamu poznal psičkovo navado, se je tudi on z očmi vzel v svetlikajoče se modro nebo, ki ga je tvorilo na milijone zvezd. A Mamuja ni zanimalo nič več kot luna. Ko so se njegove oči zazrle vanjo, je zaslišal glas psa. Ni bil prepričan, kateri pes je, a je kmalu dojel. Bil je njegov prijatelj. Ta glas psa je tulil tako, kot da bi kaj pogrešal. Ko je glas končal, se je oglasil Mamu: »PINGO, PINGOOOOO, PINGOOOOOOOOOO!« Pes se je odzval. Zalajal je na vso moč: »MAMU! HOV HOV! MAMU! HOV HOV!« Dobra prijatelja sta se spet slišala, čeprav samo na daljavo. Še nekaj časa sta razmišljala drug o drugem in kmalu zatem oba zaspala in sanjala vsak svoje sladke sanje.

Naslednji dan je gospod iz zavetišča poklical trenerje in se z njimi zmenil tole: »Imam psa pasme dingo, če ga seveda potrebujete.« Mož iz druge strani mu je odgovoril: »Seveda. Če ga imate, mi ga kar danes pripeljite.« Oba sta se strinjala. Med njunim pogovorom si je Pingo skopal majhno luknjico, ravno dovolj veliko, da je lahko šel skoznjo. Bil je prost. Hotel je pobegniti. A prešinila ga je žalost glede tega, kaj bo z vsemi temi psi. Hitro se je obrnil in jih rešil. Ko je gospod vzel vrvico in hotel iti po Pinga, so se kar naenkrat vsuli psi. »Pridite nazaj!« se je drl za njimi. Niso ga poslušali in so raje pobegnili.

Pingo je seveda hotel iti zadnji, a ga ja v tistem trenutku zgrabila človeška roka in mu nadela okrog vratu vrvico. »Ti pa ne greš nikamor! Kar z mano pojdi!« Vrgel ga je v prtljažnik in se odpeljal do ambulante. Tam je Pinga sprejela gospodična, ki ni bila videti ravno prijazna. Najprej ga je dala na operacijsko mizo in pogledala, če je popolnoma zdrav. »Zdrav je!!!« je z veselim glasom razglasila ostalim. Nato ga je takoj začela trenirati, saj je verjela, da jim bo ta pes še v pomoč.

Ko je svoje delo opravila, je priklicala še druge dingote. Bili so mu podobni, vendar jih ni prepoznal. Le star pes med njimi se mu je zdel takšen kot bi ga že kdaj videl. Ko ga je ta pes pogledal v oči, se je Pingo v trenutku spomnil svojega očeta. Stekel je proti njemu. Tudi oče se je spomnil sina. Bila sta tako srečna, da sta hotela oba naenkrat zatuliti. A sta si premislila, saj sta vedela, kako stroge lastnike imata. »Kje je mama?« je vprašal Pingo. Oče mu je dal žalosten pogled in mu dejal: »Ni zdržala takšnega napora.« Psiček je razumel, a je zdaj še bolj pogrešal mamo. Bolj kot vse na svetu. Želel si jo je ob sebi. Na mamo ni pozabil, a imel je vsaj očeta.

Pingo mu je nekega dne rekel: »Očka, lahko pobegneva. Imam izkušnje.« Oče ni bil

Tea Stater, 1. B

najbolj prepričan v to, zato mu je rekel: »Ne moreva. Tukaj je najin dom.« »Ne, očka, najin dom je divjina!« »Ampak tukaj sem navajen.« »Očka, pomisli. Ali si res želiš ostati tu?« Oče je razmišljal, na koncu pa dodal: »Pravzaprav ne.« »Pojdiva, očka. Vse dingote lahko rešiva. Pojdiva že jutri.« Oče se je le strinal, saj je videl, da je njegov sin odrasel, pameten in zelo iznajdljiv.

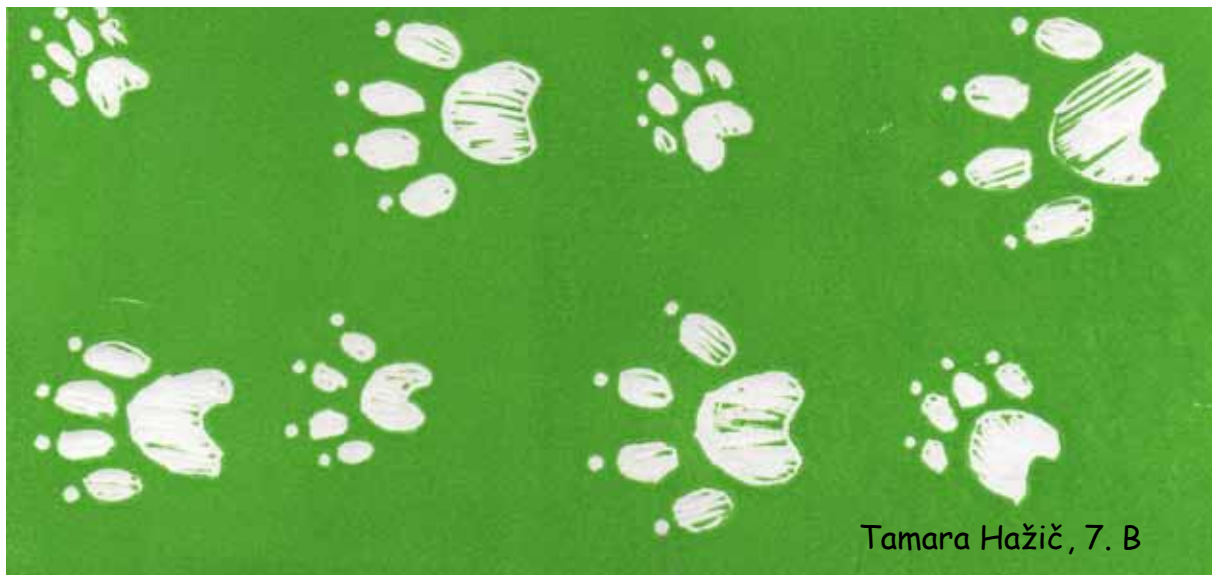
Že naslednjo jutro so vsi pobegnili, sledili so Pingu, saj je najbolje poznal pot. Seveda ni pozabil svojega prijatelja. Tekel je proti domu za otroke in zalajal. Z okna je pokukala ravno Mamujeva glavica. Pingo mu je po pasje zaupal načrt. Mamu se je strinjal z njim, saj ga je že zelo dobro razumel. Bila sta dogovorjena in kmalu je Mamu pobegnil, skupaj s krdelom psov. Psi so se najprej malce ustrašili, saj je šel z njimi človek, a jih je Pingo pomiril in poučil, da niso vsi ljudje enaki. Psi so se sprijaznili in kar naprej ovohavali Mamuja. Med tem so hiteli proti pristanišču in se skrili na ladjo, ki je kmalu zatem odplula.

Imeli so srečo, da je bila to ista ladja, s katero sta prišla Pingo in Mamu. Na njen je bil še zmeraj majhen čoln, ki sta ga naredila. Za sabo so zaslišali samo še tih glas gospe, ki je vpila: »Ustavite ladjo! Moje pse imate! Ustavite jo!« Potniki je niso resno jemali in so se obrnili stran. Ta gospa je bila kmalu samo še pika, ki so jo videli v daljavi.

Čez kakšen dan se je ladja bližala otoku. Psi so bili pametni, zato so si poiskali čoln, ki sta ga naredila prijatelja. Bil je ravno prav velik za vse pse. Hitro so ga vrgli čez palubo in poskakali vanj. Kmalu so bili vsi na njem. Bližali so se kopnemu. Zdaj so vse na otoku lahko ločili že s prostim očesom. Ostali psi otoka niso poznali, a so se ga prav tako veselili kot stare džungle. Spet so bili srečni in nikoli več se niso ločili.

Prijateljstvo in sreča sta ostala nepremagljiva. Mamu je tudi Pingovemu očetu dal ime. Poimenoval ga je Orel. Pingo pa je postal poglavar svojega krdela, ki ga je varoval. ZA VEDNO.

Gaja Elena Stanovnik, 5. a

Tamara Hažič, 7. B

Klara Kolednik, Ajda Podgorelec, 7. A

Tajda Ljubec, Brina Hren, 7. b

VEDNO V SRCU

Nekoč, pred davnimi, davnimi časi, ko so še dinosavri letali okoli (no, morda ne tako daleč nazaj), je živela teta Micika, ki je nabirala zdravilna zelišča. Pogosto je iz svoje zapuščene kočice v gozdu na gori odšla v mesto.

Nekega dne, ko se je sprehajala po mestu, je prišla do hiše, kjer so imeli lepega kraškega ovčarja. Njegovi lastniki so zelo slabo skrbeli zanj, ga topli in mu niso dajali hrane. Škoda jim je bilo vsakega centaka, ki bi ga porabili za psa. Sploh niso opazili, da imajo v denarnicah vsak dan deset cekinov več. Kako se je to zgodilo? Ta pes je vsaki družini prinašal denar, kljub temu, da so z njim grdo ravnali. Tega, razen njega, ni vedel nihče.

Miciki se je pes zasmilil in njegove lastnike je vprašala, če ji psa prodajo. Z veseljem so ji ga dali, samo da so se ga rešili. Odpeljala ga je domov.

Ulin, tako mu je bilo namreč ime, se je zelo razveselil nove lastnice in novega doma. Z Miciko sta postala najboljša prijatelja. Micika že leta ni bila tako srečna. Videla je njegove rane, ki so mu jih prizadejali njegovi prejšnji lastniki. S svojimi zelišči ga je pozdravila v trenutku, ko se je dotaknila rane. Bil ji je zelo hvaležen.

Tako sta vsak dan tekla po gozdu, iskala zelišča in se zabavala.

Nekega dne so v gozd prišli gozdarji in hoteli poleg dreves podreti tudi Micikino hišo. Micka je bila žalostna, saj je že zelo dolgo živela v gozdu. Ravno, ko so hoteli podreti hišo, je iz nje pridrvel Ulin in jim to preprečil. Tako so se ga prestrašili, da se nikoli več niso vrnili. Micika je bila Ulinu zelo hvaležna in ni vedela, kako naj se mu zahvali. Takrat pa je Ulin spregovoril: »To je zahvala tebi, ker si me rešila.« Micika je bila presrečna in hkrati presenečena, ko je videla, da njen pes govori. Skupaj sta živela srečno, kot nobeden drug tam naokoli.

A veselje ni trajalo večno. Ko je Micika kupila Ulina, je bil že precej star. Tako se nekega dne, ko sta kot po navadi hotela v gozd, Ulin ni mogel vstati. Micika je vedela, kaj to pomeni. Pokrila ga je z odejo, pokleknila k njemu in ga nežno božala. Takrat je Ulin zaprl oči. Za vedno. Nikoli ga ni pozabila.

Jana Sever, 5. A

PIKAPOLONICA IŠČE SREČO

Živela je pikapolonica. Letela je, hodila in prepevala. Imela je sedem pik na levi in sedem pik na desni strani.

Neko soboto zgodaj zjutraj je hodila še po čisto zarošeni travi in nenadoma zagledala knjigo. Na njej je pisalo: S R E Č A. Prebrati naslova ni bilo težko, a kaj to pomeni? Odgovor je hotela izvedeti čim prej, zato se je prvo napotila k mravljičam. Rekla jim je: »Mravljičice, ve pridne delavke, gotovo veste, kaj pomeni beseda

Eva Podgorelec, Daša Stanka Mogu, Urška Vrtačnik, 6. A

Nina Fridl, 6. B

Brina Bohl, 4. B

sreča.« Mravljice so ji rekle: »Veš kaj pikapolonica, žal nam je, ampak me res ne vemo, kaj je to sreča.« »Prav, prav, že razumem,« je rekla pikapolonica in se napotila dalje. Kmalu je prispela do panja. Vedela je, da v njem živijo čebele in jih kar poklicala: »Čebelice, čebelice.« Čebele so kmalu prišle iz panja in jo vprašale, kaj hoče od njih. Prva se je prikazala matica. Pikapolonica jo je vprašala: »Ali veste, kaj je sreča?« Vse čebele v panju so se zasmejale, matica pa je rekla: »Žal nam je, nabrati moramo veliko medu in se nimamo časa ukvarjati s takimi rečmi.«

»Prav, prav, že prav,« je rekla pikapolonica in odšla. Kmalu so mimo nje prižvrgo-leli ptički. Pikapolonica jih je poklicala: »Ptički, pridite, prosim.« Tudi ptičkom je povedala celo zgodbo, a so tudi oni rekli: »Pikapolonica, žal nam je, ampak res ne vemo.« Pikapolonica se je čudila: »Kaj, tudi vi ne veste?« Nato pa se je poslovila in odšla dalje. Bila je tako žalostna, da se je od same žalosti in jeze raje skrila. Jokala je. Njena žalost se je čutila daleč naokoli. V solzah bi skorajda zaspala, ko je iz daljave zaslišala lep glasek, ki je prepeval lepe pesmi. Hotela je izvedeti od kod prihaja in kdo poje tako lepo. Zlezla je izpod lista, pod katerim se je skrivala in videla deklico, ki je poskakovala po travniku in pela. Nenadoma je prišla do pikapolonice in ji dejala: »Pikapolonica, vzleti v nebo in mi prinesi zlato kolo - za srečo!« »A tako! Jaz sama sem sreča! Juhu! Hvala deklica!«

In pikapolonica je bila tako srečna, da je ves dan in še dlje vriskala. Morda se ta nežen glasek sliši še danes.

Daša Stanka Mogu, 6. a

KAROLINA

Karolina je račka in hodi v šesti razred. Ima kratke rjave lase ter zelene oči. Zmeraj je zelo prijazna, rada pomaga drugim in se dobro uči. Vsi učitelji jo imajo radi, razen učitelja geografije. Nihče ne ve, zakaj je ne mara, vendar ima pač svoj razlog. Tudi sošolci in sošolke je ne marajo, ker ji zavidajo njene dobre ocene. Ima same petice, samo pri geografiji se je v ređovalnici znašla enka, vendar po krivici, saj jo je učitelj obdolžil, da je po učilnici metala papirčke in se norčevala iz njega. V resnici pa sploh ni bila ona, ampak nekateri fantje, ki zmeraj nagajajo. To so polž Filip, medved Jure in kuščar Jan. Mislijo, da so glavni frajerji. Pa še učitelj geografije, gospod Volk (tako se piše - najbrž zato, ker je tudi sam volk), jih ima za svoje »ljubljenčke«, zato jih seveda ne more obdolžiti, da so za kaj krivi, ker so oni tako zelo pridni. Zato je enko dobila Karolina.

Ko pride domov, gre h kosilu. Ima mlajšo sestrico Katarino, ki ima zlate lase. Včasih ji nagaja, a jo ima vseeno zelo rada. Doma naredi domačo nalogo, potem se pa gre ven igrat. Drugi dan gre spet v šolo. In spet je tukaj dan, ko ima na urniku svoj najhujši predmet in učitelja: geografijo z gospodom Volkom. To je Karolinin najhujši

dan v tednu - četrtek. Danes bodo najavili, kdo bo kdaj vprašan. Karolino učitelj seveda najavi čisto prvo. Potem najavi še druge, nazadnje seveda svoje ljubljence. Ko mine en teden, je Karolina vprašana. Učitelj ji zanalašč postavi najtežja vprašanja, a Karolina je to vedela, zato se je dobro naučila in dobila 4! Učitelj ji ni dal 5, ker je menil, da ni znala vsega povedati čisto natančno. Karolina ni bila žalostna, ker je že navajena, da ji učitelj zmeraj da slabo oceno. Ko je to povedala mami, se ni razjezila. Rekla ji je samo, da ve, da je njeno znanje odlično. In tako je bilo celo leto.

Bilo je konec šolskega leta in šli so na morje. Na morju je Karolina spoznala Vesno, goskico, ki je bila stara enako kot Karolina. Postali sta zelo dobri prijateljici. Vedno sta bili skupaj, kamorkoli sta šli; npr. v mesto, na sladoled, na plažo... Ker nista nikoli želeli pozabiti njunega prijateljstva, sta si iz školjk, ki sta jih našli, naredili zapestnici. Dogovorili sta se, da jih bosta zmeraj nosili na nogi. Družili sta se celo poletje. Ko je bilo poletja konec in je spet nastopila šola, je Karolina ugotovila, da se je Vesna preselila v ta kraj, kjer živi ona. Zdaj bo tudi ona hodila na isto šolo in še sošolki bosta! Karolina je bila vesela, da bo končno imela prijateljico na šoli. Tudi Vesna je bila vesela, da pozna nekoga.

Vendar so nekatere nesramne punce iz razreda nalagale Vesno in ji govorile grde stvari o Karolini. Vesna jim je verjela, zato je Karolina spet ostala sama. Bila je zelo potrta, da nima več prijateljice. Tudi zapestnice ni več nosila. Shranila jo je v predal, medtem ko jo je Vesna vrgla v smeti. To je bilo zelo nesramno. Zdaj se je še Vesna norčevala iz nje. Karolina se je počutila grozo. Sploh ji ni več bilo do šole in učenja. Razmišljala je celo o tem, da se ne bi več učila in bi imela slabe ocene. Mislila je, da bo tako postala priljubljena. To je res naredila. S tem si je že pridobila nekaj prijateljev, vendar ko je mama opazila, da se ji ocene slabšajo, je seveda želela izvedeti razlog. Karolina ji je povedala, zakaj nima več dobrih ocen, mama pa ji je rekla, da se bo pogovorila z razrednikom in z ravnateljico. Karolina se ni strinjala s tem, a je spoznala, da je to edina možnost, da se nehajo norčevati iz nje. Ko se je mama pogovorila, je imela Karolina spet dobre ocene in nihče več se ni norčeval iz nje.

Vesna je spoznala, da so njene sošolke navadne lažnivke in je stopila na Karolinino stran. Ko je Vesna še ostalim v razredu in v šoli povedala, kako je Karolina prijazna in da ne želi, da so med seboj sovražniki, so vsi hoteli postati njeni prijatelji.

Danes imajo Karolino vsi radi in jo celo vprašajo za nasvet, kadar morajo kaj narediti. Zdaj ima račka Karolina veliko živalskih prijateljev in to se ne bo nikoli spremenilo.

Asja Katarina Mogu, 4. B

Zarja Malovič, 3. A

Tamara Hažič, Neli Novak, 7. B

Odgovorna urednica:	Diana Bohak Sabath
Zbrala in uredila:	Alenka Kandrič
Mentorji likovnih izdelkov:	Leonida Kralj in učiteljice 1. VIO
Grafično oblikovanje:	Peter Majcen
Izdala:	OŠ Olge Meglič Ptuj

Maj, 2013